

[Christophersen.]

fyldige besvarelser på de mange stillede spørgsmål.

Jeg synes også, der er grund til at fremhæve den række af positive tilsagn, som ministrene gav. Jeg skal blot her i denne omgang pege på, at der altså var tilsagn om at styrke egnsudviklingsmulighederne, at der var tilsagn om, at regeringen, som den i øvrigt også ved tidligere lejligheder har bekendtgjort, stadig arbejder på kreditudvidelser, og at den desuden positivt vil overveje, hvilke muligheder der er for at forbedre håndværkets og de mindre industrivirksomheders vilkår.

I den forstand har debatten her i dag altså været positiv og været sådan, som jeg i første omgang gav udtryk for at mit parti ønskede den måtte blive. Der har været en god og fornuftig dialog, og dermed har vi dels fået afdækket en del årsager til ledigheden, dels fået udvekslet synspunkter om, hvordan den bedst muligt kan bekæmpes.

Der er fremsat to dagsordensforslag, og de er desværre ikke i stand til at opfylde de kvalitetskrav, man ellers har været i stand til at leve op til i dagens løb.

Først er der et dagsordensforslag fremsat af hr. Aage Frandsen på SF's vegne. Det kan vi ikke stemme for. Jeg synes ærlig talt, argumentationen for forslaget lå et godt stykke under den normale standard, der ellers præger argumentationer for dagsordener her i folketinget. Hr. Aage Frandsen hævdede, at ved at stemme for den dagsorden kunne man ligesom dokumentere, at man ikke ville bruge arbejdsløsheden som middel i den økonomiske politik. Jeg tror, at både regeringens og venstres holdning til ledighedsproblemet fremgår ganske klart af den stribe af initiativer, der allerede er taget, og af det forløb, debatten har haft indtil nu. Jeg tror ikke, vi også behøver at gå op til eksamen hos hr. Aage Frandsen i vores holdning til beskæftigelsesproblemernes løsning.

Desuden foreligger der et dagsordensforslag fra hr. Erling Dinesen. Han har fremsat det på vegne af socialdemokratiet, og det er jo karakteristisk for det forslag, at det er præget af synspunkter, som socialdemokratiet må vide i meget høj grad ikke kan samle flertal her i folketinget. Ethvert

parti kan naturligvis frit fremlægge sine tanker og søge tilslutning til dem, det skal jeg ikke bebrejde socialdemokratiet, men som et bidrag til ligesom at skabe en bred samling om yderligere initiativer ser jeg ikke dette forslag. Det skal jeg i øvrigt senere vende tilbage til. Jeg tror, det er ganske klart for forslagsstillerne, at det ikke er et forslag, som venstre er sympatisk stemt over for.

Dernæst har jeg nogle bemærkninger til et enkelt indlæg, der fremkom i debatten. Hr. Svend Jakobsen startede med at sige, at han undrede sig over, at jeg havde fremsat en udtalelse om, at det var formålsløst at søge ansvaret placeret for de senere års boligpolitiske udvikling. Nu forstår jeg ærlig talt ikke rigtig, hvorfor hr. Svend Jakobsen ønsker netop at rejse diskussionen på det grundlag, men det kan måske skyldes, han har lidt vanskeligt ved at opfatte det, jeg vil betegne som en ren venlighed. For naturligvis kunne man, hvis man virkelig ville anstrenge sig for det, godt placere ansvaret. Hvis vi virkelig skal grave dybt i tingene, så har boligpolitikken her i landet gennem en meget lang årrække været præget af en siksakkurs, og det førte bl.a. til, at der under forhandlingerne i 1972 og 1973 gik en meget lang periode, uden at partierne og uden at den daværende regering ligesom var i stand til at nå frem til resultater.

Hr. Svend Jakobsen sagde, at ansvaret for forsinkelsen af forslaget om momsrefusionens ophævelse i særlig grad måtte påhvile venstre. Argumentet for det var et citat hentet fra den debat, som vi holdt i marts 1973, hvor hr. Svend Jakobsen ligesom søgte at fremstille det på den måde, at egentlig havde den daværende regering i tankerne, at forslaget om momsrefusionens ophævelse hurtigt skulle gennemføres, men så tvang venstre den daværende regering til at lade forslaget ligge i 3 måneder, og så begyndte folk at bygge parcelhuse. Det må jeg sige er en højst besynderlig argumentation. Da den daværende regering og den daværende boligminister hr. Helge Nielsen den 9. marts 1973 fremsatte sit forslag om momsrefusionens ophævelse, gjorde den daværende regering det naturligvis på sit eget ansvar uden forudgående konsultationer med andre partier. Det har vi aldrig bebrejdet den, men så må man blot være